

Satranç Kulübü

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2021
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2025

SATRAŇ KULÜBÜ

SEZER ÜN

ISBN: 978-975-999-588-1

© Bu kitabın tüm yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Yazan: Sezer Ün

Editör: Filiz Çiçek

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Grafik tasarım ve uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti** Cilt:

Deniz Matbaacılık, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No:17 Kat:4 No:17

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

SEZER ÜN

Satranç Kulübü

Resimleyen: Gülşah Alçın Özek

Açılış

Efe, öğretmeninin az önce dağıttığı forma baktı. Bütün sınıf bu formla ilgileniyordu. Ne yazacağına önceden karar verenler hemen doldurmaya başlamışlardı. Kararsız olanlar düşünüyor, etrafa bakıp fikir almaya çalışıyorlardı. Efe ise henüz kalemini oynatmamıştı. Form, masanın üzerinde öylece duruyordu.

“Haydi çocuklar!” diye seslendi matematik öğretmeni. “Bütün ders, bunu doldurmanızı bekleyemem. Çözmemiz gereken sorular var.”

Öğretmenin uyarısından sonra kararsız kalanlar hızlandılar. Fısıltılar kesildi. Efe dışında bütün sınıf, kulüp seçim formunu doldurmuştu. Matematik öğretmeni herkesten formları masasına bırakmasını istedi. Efe, öğretmenin formun boş olduğunu fark etmesini ve sorular sormasını istemiyordu. Bu

yüzden birkaç öğrenci, formları öğretmenin masasına bırakınca o da harekete geçti. Kendisi gibi arka sırada oturan ve formu teslim etmek için ayağa kalan İlker'i takip etti. Masaya yaklaştıklarında hızlanarak onu birkaç adım geçti ve hemen ondan önce formu, diğerlerinin üstüne koydu. Bir saniye sonra İlker, form yığınının üstüne kendininkini koyduğundan, Efe'ninki altta kalmıştı. Sınıf arkadaşları kulüp seçimini yaparken Efe tercih yapmamayı tercih etmişti.

Efe geçen yıl yani beşinci sınıfta, kulüp seçmediği için seramik boyama kulübüne gönderilmişti. Onun için her kulüp aynıydı nasılsa, hangisinde olduğunun önemi yoktu. Çünkü kulüplerden hiçbiri ona hitap etmiyordu. Ne basketbol oynayabilecek kadar uzundu ne de futbol oynayabilecek kadar hızlıydı. En popüler kulüplerden biri olan robotik kulübündeki çocuklarla ise anlaşılamıyordu.

Geçen yıl seramik boyama kulübünde dokuz öğrenciyle birlikte derslere girmiş ve sadece boya yapan arkadaşlarını izlemişti. Diğerleri bu işten çok zevk alıyordu. Bir ara boyamak için bir seramik parçası almış ama yere düşürmüştü, arkadaşları ona

gölünce boyamaktan vazgeçmişti. Seramik kulübü öğretmenini Aslı Hanım, ilk derslerde Efe'yle ilgilenmiş sonra da onun bir köşeye çekilmesine izin vermişti. Efe arkadaşlarını izleyerek öğrenmişti ama tek bir seramik bile boyamamıştı.

Efe'nin annesi ve babası, onun ilgisiz tavırlarına üzülmüyorlardı ancak ona zorla bir şey yaptıramayacaklarını biliyorlardı. Efe ne zaman istemediği bir işe girişmek zorunda kalsa ilk tepkisi, tepkisizlik oluyordu. Bu tepkisizlik, işler Efe'nin istediği gibi olana ya da iş bitene dek sürüyordu. Seramik boyama kulübü geçen yıl haziran ayında bitince Efe, hayatından ve zihninden, seramikle ilgili her şeyi tamamen çıkarmıştı.

Efe, Mutlu Yarınlr Koleji'nde altıncı sınıftaydı. Sene başında ona yeni okul kıyafetleri ve yeni ayakkabılar almışlardı. Sınıf arkadaşları, öğretmenleri, defterleri, kitapları, çantası, her şey yeniydi. Eski olan tek şey Efe'nin davranışlarıydı.

Okulun ilk haftası bitmiş olmasına rağmen Efe'nin sadece bir arkadaşı olmuştu. Yanında oturan ve bazen mecburen konuşmak zorunda kaldığı Ali'ydi bu.

Ali çok hareketli bir çocuktu. Doğru cevabı bil-mese de parmak kaldırıp fikrini söylerdi. Cevapla-rı çoğu zaman yanlış ya da konuyla ilgisiz olsa da öğretmenler ona gülümseyerek karşılık verirlerdi. Ali'nin adını neredeyse bütün öğretmenler biliyor-du fakat öğretmenleri henüz Efe'nin farkına var-mamışlardı.

Sınıf öğretmeni, dersten önce kendisine verilen listeye bakarak yerleşim planı hazırlamıştı. Sınıfa girince tüm sınıfa şöyle bir bakıp birkaç değişiklik daha yaptı ama Efe'ye dokunmadı. Efe, Ali'yle bir-likte orta sıralardan birinde oturacaktı.

Efe eve gittiğinde annesi telefonu yeni kapatı-yordu ve yüzü asıktı. Efe bunun nedenini tahmin etmişti, ne yaptığını daha doğrusu ne yapmadığını biliyordu.

Annesi cep telefonunu masaya bırakırken, “Okuldan aradılar,” dedi. “Yine kulüp seçimi yap-mamışsın.”

“Evet,” dedi Efe. “Yapmadım.” Annesiyle göz göze geldi ama gözlerini kaçırmadı.

“Hangi kulübe gitmek istiyorsan söyle. Gerekirse dışarıdan destek alalım. Hafta sonları okul dışında

o kulüpteki faaliyetle ilgili bir kursa gönderelim seni,” dedi annesi. Yüzü kızarmıştı ve kızmaya başladı, sesinden belli oluyordu.

“Gerek yok anne,” diye karşılık verdi Efe. “İstedikleri kulübe yazsınlar, nasıl olsa benim için hepsi aynı.”

Efe, o gece yatağa yattığında annesinin ve babasının kendi odalarında bu konuyu konuştuklarına emindi.

Futbolu ya da basketbolu hatta topu seven çocuklar ne şanslı, diye düşündü. Onlar zaten yapmaktan zevk aldıkları şeyleri yapacaklar. Boyama veya robot sevenler de öyle. Belki bir gün ben de ilgimi çeken bir şey bulurum. Mesela bozulan kalemleri tamir edebilirim. Okulda bir tamirciler kulübü olsaydı kesin giderdim.

Ertesi gün sınıf öğretmeni içeri girdi, “Günaydın” bile demeden çantasını masasının üstüne bırakıp içinden bir tomar kâğıt çıkardı. Kâğıt yığınının arasından bir tanesini kenara ayırdı. Sonra sınıfa dönüp “Efe!” diye bağırdı. Efe’yi arıyordu ancak onun nerede oturduğunu hatırlamıyor, diğer öğrencilerle göz göze geliyordu. En sonunda Efe, kendisini göstermek üzere ayağa kalktı.

“Kulüp seçimi yapmamışsın Efe,” diye çıkıştı sınıf öğretmeni.

“Evet, bir kulübe katılmak istemiyorum öğretmenim,” dedi Efe utanarak. Açık tenli olduğu için yüzünün kızardığı anlaşıyordu.

Sesinin çok az çıktığını fark etti. Acaba öğretmeni onu duyabilmiş miydi?

Öğretmenin konuyu uzatmaya niyeti yoktu, Efe'ye bir seçim yapması gerektiğini söylemeyecekti. Zaten söylese de Efe aynısını yapacak, hiçbir kulübü seçmeyecekti.

“O zaman biz seni herhangi bir kulübe yerleştireceğiz,” dedi öğretmen. Elindeki forma kırmızı kalemle bir işaret koyduktan sonra yoklama yaptı. Sınıf tamdı. Derse başlamak için her şey hazırды.

Ali, Efe'ye “Ucuz atlattın,” diye fısıldadı. O ders hiç konuşamadılar çünkü sınıf öğretmeni hiç durmadan ders anlattı. Ders bitip öğretmen çıktığında Ali, “Neden seçim yapmadın? Şimdi seni kafalarına göre bir kulübe gönderecekler,” diye sordu.

Efe omuz silkip “Fark etmez,” dedi.

“Geçen sene hangi kulüpteydin?”

“Seramik boyama.”

“Sıkılmadın mı?”

“O kadar da kötü değildi. Seramiklerin nasıl boyandığını öğrenmiş oldum.”

“Peki, hiç boyadın mı?”

“Hayır.”

Öğleden sonraki ilk teneffüste, kattaki panonun önünde izdiham vardı. Kulüp seçimleri açıklanmıştı, listede adını görebilmek için herkes birbirini itiyordu. Uzun boylular hemen listeye bakıp kulüplerini öğrenebiliyordu ancak Ali gibi kısa boylular beklemek zorundaydı. Üst sınıftan uzun boylu iki çocuk geldi. Bir tanesi panoya doğru uzanıp yanındaki arkadaşına “basketbol” diye seslendi. Bir beşlik çaktılar ve ellerinde basketbol toplarıyla bahçeye doğru koşmaya başladılar.

Efe merak edip panoya bakmamıştı bile. Ali nefes nefese Efe’nin yanına geldi, üzgün olduğu ses tonundan belliydi.

“Seni e-spor kulübüne yazmışlar. Beni de ikinci tercihime yani satranç kulübüne. Biraz satranç biliyorum ama öylesine yazmıştım. Aslında bütün yaz, bilgisayarda oyun oynayıp e-spor kulübüne hazırlanmıştım. Seninle yer değiştirsek olur mu?”

“Olur,” dedi Efe. “Öğretmenden izin alırsan benim için hava hoş. Bilgisayar oyunu oynamıyorum zaten.”

Ali'nin gözleri parladı, inanamıyordu. “Hemen sınıf öğretmenimizle konuşurum. Emin misin?” diye sordu Efe'ye. “Sonra karar değiştirmek yok ama.”

Efe omuz silkip, “Merak etme, benim için fark etmez nasılsa,” dedi gülümseyerek.

“Tamam, sağ ol Efe,” dedi Ali. Hâlâ Efe'nin böyle bir değiş tokuşu kabul ettiğine inanamıyordu.

Eşleşme

Ali e-spor kulübünde olacağı için çok mutluydu ve bunu Efe'ye borçlu olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bütün hafta boyunca Efe'ye çikolata ısmarlamak istedi, yemekhanede sırasını ona vermeye çalıştı. Onun ödevlerini bile yapmaya razıydı ama Efe ondan hiçbir şey istemedi.

“Önemli değil,” diyordu sadece ve teşekkürden sonra öylesine söylenmiş bir söz değildi bu. Efe için hangi kulüpte olacağının gerçekten önemi yoktu. Kulüp çalışmaları sayesinde derslere biraz ara vermiş olacaktı ve canı sıkılırsa kulüpteki diğer öğrencilerin yaptıklarını izleyecekti. Öğretmen zorlarsa belki istemeden de olsa onlara katılır gibi yapacaktı. Bir hafta sonra kulüp dersleri başladığında Ali çok mutluydu. Yaz boyunca yaptığı çalışmaların, oynadığı oyunların sonucunu almak için sabırsızlanıyordu.

“Bakalım kendimi ne kadar geliştirmişim? E-sporcu olabilecek kadar iyi miyim? Yoksa biraz daha çalışmam gerekiyor mu? Bunların cevabını bulmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Ali.

Efe ise tek bir şeyi merak ediyordu: “řu satranç sınıfı neredeydi?”

İlk önce st kata çıktı ama orada drama kulübü öğrencileri vardı. Sınıfının bulunduğu katta da satranç sınıfı olmadığına göre tahmin yürüterek iki kat aşağı indi. Oradan oraya koşuşturan çocukların arasından geçerek kapısı açık bir sınıfın önüne geldi. Kapının yanındaki tabelada *SATRANÇ KULÜBÜ* yazıyordu. Efe, aralık duran kapıyı tıkladıp içeri girdi. Özge ğretmen Efe’yi görünce “Ah, biz de seni bekliyorduk!” dedi. Siyah gözlü, siyah dalgalı saçlı ve orta boylu bir öğretmendi. Efe’ye kocaman gülümsedi. Sadece onu gördüğü için, sadece Efe orada olduğu için gülümsemişti. Efe de gülümsemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

İçeriye göz attı. Herkes karşılıklı oturmuştu. Sadece bir sandalye boştu ve Efe oraya oturması gerektiğini anladı ama ayakları geri geri gidiyordu. Çünkü masanın diğer ucunda Bora vardı. Bora'yla karşı karşıya gelmek istemiyordu. Onunla aynı sınıftalardı ve Bora'nın ne kadar kibirli biri olduğunu bilmeyen yoktu.

Özge Öğretmen, Efe'ye oturmasını işaret etti. Efe, o an sınıftan çıkıp gitmeyi ve bir daha geri dönmemeyi düşündü. Ali'ye gidip değiş tokuştan vazgeçtiğini bile söyleyebilirdi. Yüzünü ateş basmıştı. Öğretmen yine gülümseyerek, "Hadi ama bütün ders bekleyemeyiz," dedi.

Birkaç öğrenci de Efe'ye gülümsedi. Bazıları sıralarını ileri geri hareket ettirerek sabırsızlandıklarını hissettirdiler. Efe önüne bakarak boş olan sandalyeye oturdu. Bir ara göz ucuyla Bora'ya baktı. Bora da ona gülümsüyordu ancak bu gülümseme diğerlerinden farklıydı, insanı huzursuz ediyordu. Tepeden bakan, küçük gören bir şekilde yapıyordu ve Efe, bu gülümsemeyi nerede olsa tanırdı.

Bora, uzun bacaklarını sığdırmakta zorlandığı için masayı biraz öne itip “Başlayabilir miyiz hocam?” diye sordu.

“Evet, çocuklar. Efe de geldiğine göre başlayabilirsiniz. Ben aranızda dolaşarak sizi izleyeceğim. İlk karşılaşmalardan sonra, yıl boyunca neler yapacağımızı konuşuruz.”

Özge Öğretmen, satranç oynayan öğrencilerin arasında dolaşmaya başladı. Bir yandan da kısık sesle onları motive etmeye çalışıyordu:

“Merak etmeyin çocuklar, daha yolun başındasınız. Aranızda iyi olanlar var, biliyorum ama bu spor da takım olmak çok önemlidir. Başarı öyle gelir.”

Dersliğin en ucunda oynayan Kemal cevap verdi.

“Bu okul, satrançta hiç başarı kazanamadı hocam. Dört yıldır buradayım, hiç kupa aldığımızı duymadım.”

Hemen ardından Kaan, “Şah... Mat!” diye bağırdı. Kemal’i yine yenmişti. Ardından birkaç oyun daha bitti. Son bir maç kalmıştı; Bora ve Efe’nin maçı. Özge Öğretmen onları izliyordu. Maçları biten diğer öğrenciler ses çıkarmamaya dikkat ederek Bora ve Efe’nin etrafını sardılar.

Bora ise Efe'ye kurduğu tuzakların işe yaramadığını gördükçe sürekli taktik değıştiriyordu. Hamle yaparken taşları daha sert vurmaya başladı. Bir ara sandalyesinden kalktı ve masaya eğilerek oynamaya devam etti. Diğer öğrencilerin fısıldaşması onu daha da kızdırıyor, maçı bir an önce almak için her yolu deniyordu.

